

Також у підкласах індексу (477) прибрано всі назви економічних районів та перенесено у відповідні приклади комбінування з МВ, деталізувати їх слід за допомогою СВ (1-67) і (1-12/-18), а також алфавітного підрозділення А/Я:

(477-14-67) або (477-67) Південно-західний економічний район

(477.8-15-67Кар) або (477.8-67Кар) Карпатський економічний район

Варто зазначити, що запропонований співробітниками відділу приклад знайшов відображення й у низці інших країн, приміром, подібну МВ використано у класі (470) Росія. Російська Федерація:

(470-67)ЕРДС Далекосхідний економічний район

У світі набуло чинності й ухвалене Книжковою палатою України рішення щодо проблемних випадків під час визначення теми документів (http://ukrbook.net/UDC/UDC_metod_rish.html):

Російська Федерація (європейська та азіатська частини) (470+571)

Російська Федерація загалом (у відносинах з іншими державами) (470)

Також історичні райони Росії рекомендовано позначати за допомогою (1-89), наприклад:

(470-89)ВКМ Велике князівство Московське

Докладнішу інформацію про нові класи, вилучені та ті, в яких відбулися зміни, розміщено за посиланням: http://ukrbook.net/UDC/UDC_new.html.

У 2019 р. Консорціум УДК також планує удосконалити знаки УДК, які будуть введені у MRF13 2020 р., зокрема:

— * (астериск) дасть змогу вводити символи лише з наявних систем (класифікацій, стандартів тощо)

Примітка: для позначення літератури у невеликих дитячих бібліотеках за віковими категоріями доцільно застосовувати відповідне підрозділення:

0/9*д замість (0.053.....".....")

0/9*мл

0/9*ст.

0/9*с

Індексування (0.053.....".....") повинні залишити й використовувати Національна бібліотека України для дітей та обласні дитячі бібліотеки для дітей;

— новий знак # (решітка) буде введено для відображення цифр, які використовують у прямому значенні (один, перший; два, другий тощо).

Валентина Муравйова,
завідувач відділу класифікаційних систем
Книжкової палати України

Вікторія Солодовнік,
старший науковий співробітник відділу
класифікаційних систем Книжкової палати України

ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 316.77:004

Георгій Асєєв,
доктор технічних наук, професор,
завідувач кафедри інформаційних технологій ХДАК

Концепція сфери інфокомунікацій у документних структурах суспільства

Запропоновано й розглянуто архітектуру сфери інфокомунікації для предметної галузі "документні структури суспільства". Зважаючи на систематизацію документів, наявних в Інтернеті, класифіковано електронні бібліотеки різних напрямів. На основі застосування телекомунікаційних мереж запропоновано нове бачення електронної комунікації в документних структурах суспільства.

Ключові слова: інфокомунікація, документна структура, інфокомунікаційні технології, електронна комунікація, інформаційні ресурси, Інтернет, телекомунікаційна мережа

Постановка проблеми. Сучасний розвиток провідних країн світу відбувається в умовах переходу від індустріального суспільства до постіндустріального, яке також має назву інформаційного. Останніми десятиліттями економіка цих держав настільки ускладнилася, що неможливо здійснювати ефективне управління виробничими й інформаційними процесами без застосування нових методів і технічних засобів. Ха-

рактерною особливістю постіндустріального суспільства є постійне посилення ролі інновацій на основі розроблення та впровадження інтегруючого поняття — інфокомунікації¹, ефективне використання яких в

¹ Інфокомунікації — галузь, яка об'єднує телекомунікації та інформаційні технології та орієнтована на розширення мереж зв'язку й побудову на їх основі глобальних інформаційних сервісів [1; 2]; те-

управлінні інформаційними потоками різних напрямів забезпечує їхню конкурентоспроможність.

Місце інфокомунікаційних технологій² (ІКТ) у структурі економіки. У 2010 р. аналітична компанія International Data Corporation (IDC) представила показники обсягу ІКТ, що сягали 1,5 трлн дол., а 2017 р. опублікувала результати дослідження світової галузі ІКТ, згідно з якими витрати на них зростають вдвічі швидше за глобальний валовий внутрішній продукт (www.tadviser.ru/index.php/аналитика_TAdviser).

Зокрема, 2016 р. на фінансування ІТ-рішень та телекомунікаційних послуг у світі було витрачено 4,3 трлн дол., що майже на 5% більше, ніж 2015 р. При цьому реальний ВВП збільшився приблизно на 2,2%. У 2017 р. показники продажу новітніх технологій зросли на 17%, й експерти прогнозують, що 2021 р. обсяг ІКТ-ринку збільшиться на 6,5%, а ВВП — на 2,5—2,6%.

Значні витрати на розвиток ІКТ пов'язані з широкомасштабною й багатоаспектною діяльністю з інформатизації суспільства провідних країн світу, що охоплює різноманітні галузі народного господарства. Робота здійснюється за різними напрямками: е-урядування, е-регіони, е-бізнес, е-послуги, інтелектуальні мережі зв'язку, кіберпошта, кіберпреса, телемедицина, управління виробничими процесами тощо, інакше кажучи, всі сфери, що нині складають інфокомунікаційну інфраструктуру розвиненої держави [5]. Багатоаспектне поширення ІКТ зумовлює розроблення різноманітних архітектур інфокомунікацій, зокрема і в царині документно-інформаційної діяльності. Значна частина документних (інформаційних) ресурсів, нагромаджених людством, має складну структуру й розподілена між численними первинними джерелами. Основними з них є бібліотеки, архіви, музеї, бази та банки даних, інформаційні центри тощо. До сфери документних ресурсів складно застосовувати наведене узагальнювальне визначення структури ІКТ, оскільки воно не враховує специфіку інформаційної моделі окресленої предметної галузі. Зважаючи на це, запропонуємо відповідну структуру інфокомунікацій та інфокомунікаційних технологій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Під інфокомунікаціями та інфокомунікаційними технологіями слід розуміти комплексну інформаційно-технологічну систему, що розвивається як сукупність інформаційних і телекомунікаційних технологій, Інтернет, документні та електронні комунікації в середовищі інформаційних ресурсів та інформаційного простору. Інфокомунікаційні технології об'єднані з взаємозалежними науковими, технологічними й інженерними напрямками, в межах яких розробляють методи ефективної організації створення, опрацю-

вання, збереження, поширення, відображення та використання документної інформації. При цьому застосовують не лише обчислювальну техніку, а й інші класичні методи організації та взаємодії з документними комунікаціями та ресурсами, їхніми практичними додатками.

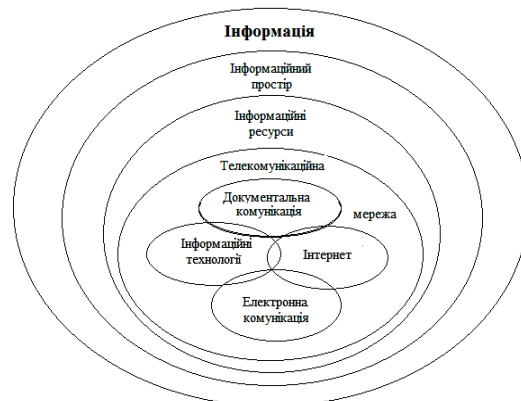

Рис. 1. Структурні рівні інформації

Зважаючи на подане визначення, на рис. 1 представлено взаємодію та взаємовплив компонентів окресленої предметної сфери. Всі елементи множин наукових напрямів розташовані ієрархічно, вони є логічним продовженням один одного або перехрещуються та чинять взаємний вплив, створюючи додаткові синергетичні властивості. Розглянемо докладніше представлену структуру.

Властивості світу, які в повсякденному житті пов'язують із поняттям "інформація", цікавлять людство віддавна. Процеси, окреслені цим терміном, настільки важливі й стрімкі, що він набув широкого вжитку, втративши, проте, свої чіткі межі [6; 7].

Інформація має структурні рівні, що потребує введення уточнювальних понять і термінів. Це завдання, зі свого боку, передбачає загальний аналіз усього інформаційного процесу на тому ієрархічному рівні, який безпосередньо пов'язаний зі щоденною діяльністю людини [2; 4; 6]. Такий підхід актуалізував поняття "інформація" не тільки у філософському середовищі, а й у сфері технічних реалізацій галузі інфокомунікацій. Тепер важливий не лише спосіб трансляції повідомлень, а і їхня сутність. Інформація про об'єкт розглядається як його відображення в певній матеріальній системі, що може існувати незалежно від об'єкта й від того, чи використає хтось колись ці дані. Ще однією особливістю інформації є нескінченність, тобто вона не вичерпується й може використовуватися багаторазово, а тиражувати її зазвичай набагато дешевше, ніж створювати заново [7].

Інформаційний простір — суворо ієрархічна структура. Є інформаційний простір індивіда, сім'ї, організації або підприємства, країни, Землі (всіх держав) і далі ієрархія космосу. Зважаючи на таку послідовність, складно чітко визначити це поняття. Розглянемо інформаційний простір країни з погляду соціальних комунікацій.

З-поміж численних дефініцій, наведених у різноманітних енциклопедіях і довідниках залежно від аналізованої предметної сфери, виокремимо найприйнятніше до порушеної проблематики: "Інформаційний

лекомунікації — це передавання і/або приймання знаків, сигналів, письмового тексту, відображень та звуків або повідомлень за допомогою будь-яких супутникових, радіорелейних, дротових, оптичних чи інших електромагнітних систем [2; 3].

² Поняття "інфокомунікаційні технології (ІКТ)" охоплює інформаційні технології (апаратні та програмні засоби), телекомунікаційне обладнання (абонентське, мережеве) та телекомунікаційні послуги (у телефонних мережах спільного користування, в мережі Інтернет, мобільного телефонного зв'язку (IP-телефонія) тощо [3; 4].

простір — сукупність банків і баз даних, технологій їх супроводу та використання, інформаційних телекомунікаційних систем, що функціонують на основі загальних принципів і забезпечують інформаційну взаємодію організацій та громадян і задоволення їхніх інформаційних потреб. Основними компонентами інформаційного простору є інформаційні ресурси, засоби інформаційної взаємодії та інформаційна інфраструктура" (http://dic.academic.ru/dic.nsf/fin_enc/23454).

Інформаційні ресурси (ІР) як продукт інтелектуальної діяльності найкваліфікованішої й творчої частини населення належать до національного багатства, зокрема до відновлюваних благ, оскільки мають здатність до тиражування залежно від суспільної потреби. Під інформаційними ресурсами розуміємо сукупність відомостей, які одержують і нагромаджують у процесі розвитку науки та практичної діяльності людей для багатоцільового використання в суспільному виробництві й управлінні. До національних інформаційних ресурсів належать: бібліотечні та архівні фонди, інформація державних структур, підприємств та установ, науково-технічна, правова, галузева, фінансова та економічна інформація тощо. Ці ресурси здебільшого матеріалізовано у формі книг, статей, документів, баз даних, баз знань, алгоритмів, комп'ютерних програм, творів мистецтва, літератури тощо. Знання, акумульовані людством упродовж усієї історії розвитку, найчастіше відчужені від своїх творців і розглядаються як спільні стратегічні ресурси, що належать суспільству.

Інформаційний ресурс — це індивідуальні й колективні експертні знання, окремі документи чи їхні масиви, бази й банки даних, бази знань, бібліотеки, архіви, фонди, інформаційні та інші системи в певній предметній тематичній сфері, які забезпечують функціональні потреби й запити користувачів. ІР представлено переважно в цифровому або електронному форматі, а інформаційний обмін здійснюється за допомогою засобів інформаційної взаємодії (Інтернету, електронної пошти, відетелефона, відео- та факсимільного зв'язку тощо). Зберігання та опрацювання будь-яких даних відбувається в цифровому форматі на персональних комп'ютерах, об'єднаних розвиненою телекомунікаційною мережею [8; 9].

Телекомунікаційні мережі належать до інформаційної інфраструктури і являють собою комплекс технічних засобів телекомунікацій і споруд, призначених для маршрутизації, комутації³, передавання та/або приймання будь-яких повідомлень (інформаційного обміну) між численними територіально віддаленими об'єктами, якими можуть бути кінцеві системи мережі та окремі локальні й територіальні мережі [2]. Телекомунікаційна мережа складається з телефонних мереж (ІР-телефонія); засобів трансляції даних за допомогою виокремлених і комутуваних каналів; засобів трансляції даних із комутацією пакетів; локальних обчислювальних мереж; цифрових мереж інтегрального обслуговування; високошвидкісних локальних мереж; високошвидкісних розподілених мереж; інформаційних супермагістралей (<http://www.electronics.ru/journal/article/1874>).

³ Комутація — процес формування маршруту, а також передавання (просування) повідомлення з вхідного інтерфейсу на вихідний.

Однією з найважливіших і найдискусійніших проблем сучасних документних комунікацій та документознавства є теоретичне обґрунтування їх концептуальних основ і структури. Цю проблему досліджували В. Бездрабко, Н. Зінов'єва, О. Коршунов, С. Кулешов, Н. Кушнарєнко, Ю. Палєха, О. Плєшкєвич, М. Слободяник, А. Соколов, А. Сокова, А. Соляник, Ю. Столяров, Г. Швецова-Водка та ін. Згідно з висновками науковців, документознавство має структуру доти, доки перебуває на етапі формування. На цей процес останнім часом впливає активний розвиток інфокомунікацій та їхніх мереж. Охарактеризуємо основні типи документів, які функціонують в Інтернеті (web-документи) [10—13].

Статичний. Статичний web-документ перебуває у файлі, пов'язаному з web-сервером. Статичний сайт — це звичайний набір, що складається з кількох web-сторінок, взаємопов'язаних гіперпосиланнями (hyperlink). Від часу заснування мережі Інтернет усі сайти були саме статичними та являли собою стандартні документи, які використовували для отримання потрібної інформації. Статичний документ не може містити дані, що часто змінюються.

Динамічний. У динамічного web-документа немає остаточної форми, він створюється web-сервером на відповідний запит браузера за допомогою прикладної програми. Сервер повертає висновок програми як відповідь браузеру, з якого надійшов запит. Програма динамічного документа під час виконання може взаємодіяти з користувачами, безперервно змінювати відображення, тому його зміст не буває постійним і варіюється, доки користувач не зупинить виконання програми. Основна перевага динамічного документа — здатність надавати актуальну інформацію, наприклад, щодо обсягу реалізованих видань у книготорговельній організації, поточних цін на акції, транзакцій у банкоматі тощо.

Віртуальний. Віртуальний документ — це комплекс інформаційних об'єктів, побудованих або із сукупності тимчасових файлів, або внаслідок взаємодії користувача з інформаційною системою. Віртуальні документи створюють, передають та опрацьовують лише за допомогою комп'ютерів, без паперового варіанта. За потреби віртуальний документ можна видрукувати на папері чи переслати електронними каналами. Приміром, Інтернет, що об'єднує користувачів у найрізноманітніших куточках світу, дає змогу обмінюватися віртуальними об'єктами: документами, малюнками, аудіо- та відеозаписами тощо — й зберігати у вільному доступі численні бібліотеки таких матеріалів.

Розглянуті групи документів є продуктом функціонування ІКТ різного призначення, а телекомунікації та їхні мережі — засобом передавання інформаційних продуктів.

Аналізуючи документний ресурс суспільства, доцільно зупинитися на електронних бібліотеках (ЕБ), архівах і музеях у контексті наведеної класифікації документів. Щодо ЕБ А. Кочеткова зазначає: "Нині не існує стандартизованих дефініцій терміна "цифрова бібліотека". Тривалий час паралельно використовувалися терміни "віртуальна", "електронна", "комп'ютерна", "гібридна" та "цифрова бібліотека", які й нині часто вважаються синонімами" [14].

Станом на 05.01.2019 автор зробив запит за наведеними термінами в Google та отримав такий результат: "електронна" — 524 000; "цифрова" — 173 000; "віртуальна" — 36 000; "комп'ютерна" — 1190; "гібридна" — 771. Термін "електронна бібліотека" за кількістю результатів посідає перше місце, а отже, розглянемо його докладніше.

Нині не розроблено загальноприйняту класифікацію електронних бібліотек. Як відомо, цей термін походить з англійської словосполучки Digital Labriary, що дослівно означає "цифрова бібліотека" (ЦБ), проте в Україні частіше використовують лексему "електронна". Якщо перекласти дослівно термін "електронна бібліотека" англійською, отримаємо Electronic Labriary або e-Labriary. Проаналізуємо суть цих визначень. Нині в науковому середовищі є десятки дефініцій електронної або цифрової бібліотеки, наприклад, Е. Горний і К. Вигурський пропонують таке: "Електронна бібліотека (ЕБ) — інформаційна система, що дозволяє надійно зберігати й ефективно використовувати різноманітні колекції електронних документів (текстових, образотворчих, звукових, відео та ін.), локалізованих у самій системі, а також доступних їй через телекомунікаційні мережі" [17]. Автори інших визначень ([15—18]) тлумачать поняття електронної бібліотеки майже аналогічно, через що постає закономірне запитання: чому не охоплено решту колекції документного фонду, що зберігається на традиційних носіях інформації? На наш погляд, цей аспект має бути врахований у визначенні ЕБ, що, відповідно, стане ширшим: "Електронна бібліотека — інформаційна система, що дає змогу надійно зберігати й ефективно використовувати різноманітні колекції електронних документів, а також тих, що записані на традиційних (матеріальних) носіях (папері, кіноплівці, носіях відео- й аудіоінформації тощо, а також електронних носіях інформації — CD, DVD, лазерних дисках, жорстких дисках на комп'ютерах), локалізованих у самій системі й доступних їй через телекомунікаційні мережі або через безпосередній контакт користувача з документами". Це визначення охоплює функції класичної ЕБ. У традиційних колекціях документів означений клас носіїв інформації зберігає тільки статичні документи, а електронна документна комунікація здійснюється за допомогою статичних web-сайтів.

Цифрова бібліотека — це ЕБ, в якій оцифровано всі традиційні (матеріальні) носії.

Нині вітчизняні ЕБ утворюють спільні електронні каталоги (ЕК) та об'єднуються в корпоративні мережі. Під час формування корпоративного ЕК потрібно забезпечити інтероперабельність⁴, застосування хмарних технологій тощо. На сайтах корпоративної мережі ЕБ функціонують статичні й динамічні документи, а електронна документна комунікація відбувається за допомогою динамічних web-сайтів. Як приклад наведемо корпоративну мережу публічних бібліотек Харкова PubLibNet (<http://publibnet.city.kharkov.ua/OpacUnicode/>).

⁴ Інтероперабельність (англ. *interoperability* — здатність до взаємодії) — здатність продукту чи системи, інтерфейси яких повністю відкриті, взаємодіяти та функціонувати з іншими продуктами або системами без будь-яких обмежень доступу та реалізації.

Віртуальні бібліотеки, музеї, архіви — це організована сукупність образів документів, до основних переваг яких належать висока компактність зберігання, що надзвичайно важливо в умовах дефіциту фізичних площ; можливість постійного тиражування образів; надання доступу широкій аудиторії до культурної спадщини людства; швидкий та легкий пошук інформації тощо [19]. На ресурсі "Мета" (<http://dir.meta.ua/>) наведено систематизований каталог кількох тисяч віртуальних бібліотек України, на сайтах яких функціонують віртуальні документи, постійно утворюються віртуальні бази даних залежно від запитів користувачів, відбувається електронна документна комунікація. Цікавий огляд віртуальних музеїв світу наводить Г. Несговорова [20].

Гібридна бібліотека функціонує зі статичними, динамічними й віртуальними документами та має розвинені засоби інтероперабельності й доступу до різноманітних електронних ресурсів колекцій і баз даних, зокрема і світових. Яскравим представником такого формату діяльності є Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського.

Електронна комунікація в документних структурах здійснюється за допомогою інфокомунікаційних мереж, в яких телекомунікації є середовищем передавання будь-якої інформації (але не документом, як зазначають автори окремих наукових статей). У телекомунікаційній мережі комунікація здійснюється за принципами "один до одного", "один до багатьох", "багато до одного" й "багато до багатьох". Основне завдання — надати якісний транспортний сервіс під час перенесення інформації в просторі, тобто забезпечити відповідне середовище трансляції, потрібну ширину смуги пропускання, високу якість сигналів, швидкість передавання тощо. Телекомунікаційна мережа виконує функції транспортної системи, завдяки якій відбувається переміщення потоків користувацької та службової інформації, що складається із сукупності територіально розосереджених завершених систем, які забезпечують взаємодію прикладних процесів; активізується в кінцевих системах і колективний доступ до ресурсів мережі. Вся інтелектуальна робота в телекомунікаційній мережі виконується на периферії, тобто в кінцевих системах мережі [3; 4; 21; 22].

Висновки. Запропонована архітектура сфери інфокомунікацій на основі розглянутих типів документів, що функціонують в Інтернеті, дала змогу класифікувати цифрові бібліотеки різних напрямів і по-новому поставитися до проблем електронних комунікацій.

Список використаної літератури

1. Кирпичев П. В. Инфокоммуникации в системе мирохозяйственных связей в конце XX — начале XXI в. / П. В. Кирпичев // Вестник СПбГУ. — 2003. — Сер. 5. — Вып. 1 (5). — С. 143—147.
2. Понятие "инфокоммуникации". Понятие "информация". Современные телекоммуникационные системы и сети, как сложный комплекс технических средств. — Режим доступа: <http://www.studfiles.ru/preview/3003418/>. — Загл. с экрана.
3. Общие понятия и определения. — Режим доступа: <http://www.studfiles.ru/preview/5157374/>. — Загл. с экрана.
4. Балькин Г. Ф. Системный анализ в инфокоммуникациях / Г. Ф. Балькин, Ю. Г. Балькин, Л. А. Крапивянская. — Киев, 2014. — 97 с.

5. *Никитюк Л. А.* Услуги связи нового поколения / Л. А. Никитюк, Р. Ю. Царев // *Зв'язок*. — 2012. — № 1. — С. 23—28.
6. *Кононюк А. Е.* Информациология. Общая теория информации / А. Е. Кононюк. — Киев : Освіта України, 2011. — Книга 3. — 412 с.
7. *Инфокоммуникации*. — Режим доступа: http://life-prog.ru/1_32049_infokommunikatsii-vvedenie.html. — Загл. с экрана.
8. *Якушенко К. В.* Единое информационное пространство: теоретические подходы к содержанию понятия. — Режим доступа: elib.bsu.by/bitstream/123456789/134114/1/13-20.pdf. — Загл. с экрана.
9. *Семакин И. Г.* Социальная информатика и информационная безопасность / И. Г. Семакин, Е. К. Хеннер // *Информатика*. — 2007. — № 19. — С. 25—29.
10. *Долозов Н. Л.* Компьютерные сети / Н. Л. Долозов. — Новосибирск : Изд-во НГТУ, 2013. — 112 с.
11. *Статические и динамические WEB-сайты. В чём разница?*. — Режим доступа: <http://moolkin.ru/joomla/cms/statische-i-dinamicheskie-web-sayty-v-chem-raznitsa/>. — Загл. с экрана.
12. *Анисимов О. В.* Система автоматизированного формирования электронных документов для технической эксплуатации радиоэлектронных комплексов / О. В. Анисимов, Р. В. Допира, В. А. Курчидис, Г. В. Попов, А. А. Рыбакин // ФГУП "ЦНИИ "ЦЕНТР". — 2013. — № 2. — С. 9—16.
13. *Цветков В. Я.* Электронные ресурсы и электронные услуги / В. Я. Цветков, С. Г. Семушкина // *Современные проблемы науки и образования*. — 2009. — № 6. — С. 15—19.
14. *Кочеткова А. Ц.* Цифрові бібліотеки як ознака XXI століття / А. Кочеткова // *Світогляд*. — 2009. — № 6. — С. 68—73.
15. *Когаловский М. Р.* Электронные библиотеки — новый класс информационных систем / М. Р. Когаловский, Б. А. Новиков // *Программирование*. — Город, 2000. — № 3. — С. 3—8.
16. *Богданова И. Ф.* Электронные библиотеки: история и современность / И. Ф. Богданова, Н. Ф. Богданова // *Информационное общество: образование, наука, культура и технологии будущего*. — 2017. — Выпуск 1. — С. 133—154.
17. *Горный Е.* Развитие электронных библиотек: мировой и российский опыт, проблемы, перспективы / Е. Горный, К. Вигурский. — Режим доступа: <http://www.nsu.ru/xmlui/handle/nsu/8910>. — Загл. с экрана.
18. *Антопольский А. Б.* Концепция электронных библиотек / А. Б. Антопольский, К. В. Вигурский // *Электрон. б-ки*. — 1999. — Т. 2. — Вып. 2. — С. 13—18.
19. *Виртуальные (электронные) библиотека, музей, архив — новый информационный продукт*. — Режим доступа: https://www.libermedia.ru/articles/detail.php?ELEMENT_ID=383. — Загл. с экрана.
20. *Несговорова Г. П.* Обзор виртуальных музеев в сети интернет. — Режим доступа: <https://docplayer.ru/26154613-G-p-nesgovorova-obzor-virtualnyh-muzeev-v-seti-internet.html>. — Загл. с экрана.
21. *Котлер Ф.* Маркетинговый менеджмент / Ф. Котлер, К. Л. Келлер, А. Ф. Павленко и др. — Киев : Химджест, 2008. — 720 с.
22. *Борисова Н. А.* Основы построения инфокоммуникационных систем и сетей / Н. А. Борисова. — Санкт-Петербург, 2014. — 84 с.

Предложена и рассмотрена архитектура сферы инфокоммуникаций для предметной области "документные структуры общества". Исходя из систематизации документов, функционирующих в Интернете, классифицированы электронные библиотеки различных направлений. На основе применения телекоммуникационных сетей предложено новое видение электронной коммуникации в документных структурах общества.

The architecture of the sphere of infocommunications for the subject area of the documentary structure of society was considered and proposed. Based on the systematization of documents that are on the Internet, classified electronic libraries of various directions. On the basis of the use of telecommunication networks, a new vision of electronic communication in the documentary structures of society has been proposed.

Надійшла до редакції 7 лютого 2019 року

УДК 16:005.31

Володимир Варенко,
доцент кафедри документознавства
та інформаційно-аналітичної
діяльності КНУКіМ

Зоряна Свердлик,
старший викладач кафедри
документознавства
та інформаційно-аналітичної
діяльності КНУКіМ

Дотримання законів формальної логіки під час аналізу інформації

Обґрунтовано потребу застосування основних законів формальної логіки під час аналізу даних в інформаційно-аналітичній діяльності.

Ключові слова: закони логіки, аналіз інформації, інформаційно-аналітична діяльність, управлінські рішення

Постановка проблеми. В умовах постіндустріального суспільства інформаційний фахівець/аналітик часто працює з розрізною, несистемною, різноплановою, а часом і суперечливою інформацією. Зрозуміло, що її систематизація, аналіз і, зрештою, виведення аргументованого аналітичного висновку — надто складне завдання, адже замовники/управлінці очікують від фахівця на якісний аналітичний продукт, створити

який можна лише за умови вмотивованого, аргументованого, з дотриманням причинно-наслідкового зв'язку, логічного викладу думок. Саме визначеність, несуперечливість, послідовність і аргументованість мають відрізнити сучасний аналітичний продукт. Досягти успішного результату під час аналізу хаотичної й несистемної інформації фахівець зможе, якщо застосуватиме основні закони формальної